Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 22. Warszawa, dnia 6 sierpnia 1928 r. Rok X.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr., z prze syłką zwyczajną 90 gr., poleconą 1 zł. 30 gr. Prennmerata kwartalna 5 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. wewn. 24, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ:
Przepisy ogólne: 257. Ustawa z dnia 22.VI. 1928 r. o amnestji z powodu dziesięciolecia odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie.

Organizacja władz: 258. Komunikaty o zmianach o organizacji urzędów celnych.

Opłaty stemplowe: 259. Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych.

Podatki konsumcyjne: 260. Okólnik Ministra Skarbu L. D. VI. 6784/2/28 z dnia 14. VII. 1928 r. w sprawie używania zwykłych pojemników w octowniach. 261. Okólnik Ministra Skarbu L. D. VI. 6991/2/28 z dnia 16.VII. 1928 r. w sprawie obejścia przez przedsiębiorców sprzedaży wódek z wyszynkiem stawek podatku obrotowego.

Przepisy celne: 262. Okólnik z dnia 21.VII. 1928 r. L. D. IV/811/3/88 w sprawie leczniczych wód mineralnych naturalnych. 263. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13.VI. 1928 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dn. 13.XII. 1920 r. o postępowaniu celnem. 264. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1928 r. w sprawie odprawy celnej towarów wywożonych zagranicę kolejami.

Przepisy o Państ. służbie cywilnej: 265. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 18.VI. 1928 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 4.XI. 1925 r. o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych i zaliczeniu ich do grup uposażeń.

Przepisy ogólne.

257.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA.

z dnia 22 czerwca 1928 r.

o amnestji z powodu dziesięciolecia odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie.

Art. 1. Dla upamiętnienia dziesięciolecia odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie udziela się sprawcom, współwinnym i uczęstnikom przestępstw amnestji na zasadach, określonych w niniejszej ustawie.

Art. 2. Amnestja dotyczy przestępstw, należących do właściwości sądów karnych zarówno powszechnych jak wojskowych oraz do właściwości władz administracyjnych.

Art. 3. Puszcza się w niepamięć i przebacza przestępstwa, popełnione na obszarach województw lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego w latach 1918, 1919 i w pierwszem półroczu 1920, a mianowicie:

a) określone w §§ 58 — 75, 87 o ile działanie lub zaniechanie, stanowiące istotę rzeczonej zbrodni z § 87 dotyczy urządzeń lub ruchu kolejowego, w §§ 89, 300, 302 i 305 ustawy karnej z 1852 r., oraz określone w ustawie z 27 maja 1885 r. o używaniu środków wybuchowych;

b) podżeganie do przestępstw, jeżeli wskutek podżegania czynu nie spełniono wcale, lub nie spełniono go bezpośrednio po podżeganiu;

c) inne przestępstwa, jeżeli je popełniono w walce orężnej przeciw Państwu Polskiemu lub w związku z taką walką i celem jej poparcia, albo w walkach orężnych narodowościowych lub w związku z takiemi walkami i celem ich poparcia.

Postępowanie karne w tych sprawach nie będzie wdrażane, a wdrożone będzie umorzone.

Darowuje się kary prawomocnie orzeczone za te przestępstwa, w całości lub części niewykonane.

Art. 4. Puszcza się w niepamięć i przebacza przestępstwa, popełnione w latach 1918, 1919 i 1920 na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1903 r., a mianowicie:

a) określone w art. 100 — 110 kodeksu karnego z 1903 r.;

b) inne przestępstwa, jeżeli je popełniono w walce orężnej przeciw Państwu Polskiemu lub w związku z taką walką i celem jej poparcia.

Art. 3 ust. 2 i 3 ma odpowiednie zastosowanie.

Art. 5. W wypadkach, wymienionych w art. 3 i w art. 4, są wyłączone z pod amnestji:

a) umyślne pozbawienie życia i ciężkie uszkodzenie cielesne, popełnione na niestawiających oporu jeńcach;

b) umyślne wyłącznie z chęci zysku pozbawienie człowieka życia;

c) podpalenia, dokonane nie jako czynności operacji wojennej;

d) przestępstwa, popełnione przez wojskowych polskich lub osoby, które z wojsk polskich przeszły na stronę nieprzyjaciela;

e) przestępstwa, popełnione przez osoby, które wydano państwu obcemu na zasadzie układu w przedmiocie wydania lub wzajemnej wymiany, oraz przez osoby, które przed ogłoszeniem niniejszej ustawy oświadczyły swą zgodę na takie wydanie.

Wyłączenia, przewidziane w niniejszym artykule, nie wylkuczają zastosowania amnestji w zakresie, przewidzianym w art. 6 — 9.

Art. 6. Darowuje się jedną trzecią część kary pozbawienia wolności, orzeczonej przez sąd za przestępstwa, ujawniające dążenie do rozpowszechniania zasad ustroju komunistycznego lub do ułatwienia wprowadzenia w Rzeczypospolitej Polskiej takiego ustroju, popełnione przed dniem 3 maja 1926, połowę zaś kary pozbawienia wolności, orzeczonej przez sąd za takie przestępstwa, popełnione przed dniem 3 maja 1928 r. przez osoby, które w chwili popełnienia czynu nie ukończyły lat dwudziestu.

Amnestji powyższej nie stosuje się w wypadkach kary, orzeczonej przez sąd za te przestępstwa w wymiarze ponad lat cztery względem osób, które w chwili popełnienia czynu ukończyły lat dwadzieścia, wszelako bez względu na wiek przestępcy, kary pozbawienia wolności, orzeczone w rozmiarze, przenoszącym lat dziesięć lub dożywotnie, ogranicza się do lat dziesięciu, karę śmierci zamienia się na karę piętnastoletniego ciężkiego więzienia.

Amnestji, przewidzianej w niniejszym artykule, nie stosuje się wcale do przestępstw, popełnionych:

a) przez obywateli niepolskich;

b) przez osoby, które w chwili popełnienia przestępstwa były funkcjonarjuszami państwowemi polskimi lub należały do wojska polskiego, albo które wśród wojska polskiego szerzyły zasady komunistyczne;

c) przez osoby, wymienione w art 5 pod lit. e).

Amnestji powyższej nie stosuje się również w wypadkach, wymienionych w art. 9 pod lit. a)—g).

Art. 7. Puszcza się w niepamięć i przebacza popełnione przed 3 maja 1928 r.:

a) wykroczenia administracyjne łącznie z porządkowemi bez względu na rodzaj i wymiar kary;

b) przestępstwa, za które ustawa przewiduje, niezależnie od kar dodatkowych, jako karę najsurowszą grzywnę i karę pozbawienia wolności nie powyżej trzech miesięcy lub jedną z tych kar;

c) przestępstwa, za które ustawa przewiduje, niezależnie od kar dodatkowych, jako karę najsurowszą grzywnę i karę pozbawienia wolności nie powyżej jednego roku lub jedną z tych kar, jeżeli przestępstwo popełnione wyłącznie z pobudek politycznych, narodowościowych, religijnych, społecznych lub społeczno-gospodarczych;

d) przestępstwa, popełnione w treści druku, jeżeli druk ten jest czasopismem, wydawanem zgodnie z obowiązującemi przepisami;

e) przestępstwa polegające na zniewagach władz państwowych i samorządowych oraz na zniewagach urzędników i innych funkcjonarjuszy tych władz; przestępstwa z art. 154 kodeksu karnego z 1903 r.;

f) przestępstwa skarbowe, przewidziane w art. 57 i 58 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609), jeżeli uprawniona bez upoważnienia przestrzeń gruntu nie przenosi dwudziestu metrów kwadratowych.

Postępowanie karne w tych sprawach nie będzie wdrażane, a wdrożone będzie umorzone, co nie wyklucza jednak orzeczenia zajęcia i konfiskaty druków i innych przedmiotów.

Art. 8. Darowuje się, względnie łagodzi, kary za przestępstwa, popełnione przed dniem 3 maja 1928 r., a mianowicie:

1) darowuje się orzeczone, a w całości lub części niewykonane:

a) kary administracyjne łącznie z porządkowemi bez względu na rodzaj i wymiar kary;

b) grzywny i kary pozbawienia wolności, orzeczone przez sąd w rozmiarze, nie przenoszącym trzech miesięcy;

c) grzywny i kary pozbawienia wolności, orzeczone przez sąd w rozmiarze, nie przenoszącym jednego roku, jeżeli przestępstwo

popełniono wyłącznie z pobudek politycznych, narodowościowych, religijnych, społecznych lub społeczno-gospodarczych;

d) kary, orzeczone za przestępstwa, popełnione w treści druku, jeżeli druk jest czasopismem, wydawanem zgodnie z obowiązującemi przepisami;

e) kary, orzeczone za zniewagi władz państwowych i samorządowych oraz za zniewagi urzędników i innych funkcjonarjuszów tych władz; kary orzeczone za przestępstwa z art. 154 kodeksu karnego z 1903 r.;

f) kary pieniężne, orzeczone za przestępstwa skarbowe, przewidziane w art. 57 i 58 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) w całości, jeżeli uprawiona bez upoważnienia przestrzeń gruntu nie przenosi dwudziestu metrów kwadratowych, w trzech czwartych zaś częściach — jeżeli przestrzeń taka przenosi dwadzieścia metrów kwadratowych, a w dziewiętnastu dwudziestych częściach — jeżeli orzeczenie, skazujące w pierwszej instancji z powodu uprawy na przestrzeni, przenoszącej dwadzieścia metrów kwadratowych, będzie wydane po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy;

g) połowę orzeczonej przez sąd kary pozbawienia wolności, gdy karę orzeczono w rozmiarze powyżej trzech miesięcy lecz nie przenoszącym jednego roku;

h) połowę orzeczonej przez sąd kary pozbawienia wolności, gdy karę orzeczono w rozmiarze powyżej trzech miesięcy względem osoby, która w chwili popełnienia czynu, nie ukończyła lat dwudziestu;

i) połowę kary pozbawienia wolności, orzeczonej przez sąd w rozmiarze powyżej jednego roku, jeżeli przestępstwo popełniono wyłącznie z pobudek politycznych, narodowościowych, religijnych, społecznych lub społeczno-gospodarczych;

j) jedną trzecią część orzeczonej przez sąd kary pozbawienia wolności, gdy karę orzeczono w rozmiarze, przenoszącym rok jeden; w tym wypadku jednak pozostałe dwie trzecie orzeczonej kary nie mogą przenosić lat dziesięciu;

2) ogranicza się do lat dziesięciu karę—dożywotniego pozbawienia wolności;

3) zamienia się karę śmierci na karę — piętnastoletniego ciężkiego więzienia;

4) darowuje się w zupełności nawiązki za przestępstwa leśne oraz wszelkie inne kary, niewykonane w całości lub części, w szczególności zastępcze kary pozbawienia wolności w granicach darowanej, względnie złagodzonej grzywny (kary pieniężnej), tudzież kary dodatkowe z wyjątkiem konfiskat, ogłoszeń w druku nakazanych wyrokiem w sprawach o obrazę czci, oraz umieszczenia w zakładach wychowawczo-poprawczych. Do kar dodatkowych na czci stosuje się postanowienia art. 11 — 13 niniejszej ustawy.

Art. 9. Amnestji, przewidzianej w art. 7 i 8, nie stosuje się do następujących przestępstw:

a) szpiegostwa lub innego karalnego działania na szkodę Państwa Polskiego, a na rzecz obcego państwa lub przedsięwziętego w porozumieniu z osobą, w interesie obcego państwa działająca;

b) przestępstw wojskowych; podżegania i pomocy do tych przestępstw; uchylania się od służby wojskowej, jeśli sprawca w tym celu opuścił granice państwa lub w tym celu przebywał zagranicą, chyba że sprawca przed upływem jednego miesiąca od dnia ogłoszenia tej ustawy został ujęty, lub stawił się do dyspozycji właściwej władzy celem wykonania obowiązku służby wojskowej;

c) świadomie fałszywego obwinienia przed władzami byłych państw zaborczych lub innych obcych państw, a także przed jakiemikolwiek siłami uzbrojonemi, znajdującemi się w walce z wojskiem polskiem, o przestępstwa, popełnione na szkodę tych państw lub sił zbrojnych, albo o nieprzychylne zachowanie się względem nich;

d) umyślnego pozbawienia życia człowieka i umyślnego ciężkiego uszkodzenia ciała lub takiegoż upośledzenia zdrowia ludzkiego, jeśli przestępstwa te popełniono z pobudek osobistego zysku lub w związku z rozbojem, względnie rabunkiem, albo w wykonaniu przemyślanej zemsty;

e) rozboju względnie rabunku;

f) fałszowania pieniędzy i papierów kredytowych;

g) przemytnictwa; przestępstw skarbowych z wyjątkiem wypadków amnestji, przewidzianych w art. 7 pod lit. f) i w art. 8 punkt 1 pod lit. f);

h) stręczenia do nierządu, tudzież innych wypadków ciągnięcia zysku z nierządu drugiej osoby;

i) przestępstw, popełnionych na szkodę Skarbu Państwa lub poniżej wymienionych instytucyj przez funkcjonarjuszy w urzędach, przedsiębiorstwach państwowych i monopolach, tudzież w zakładach, fundacjach, stowarzyszeniach i spółkach, działających z udziałem finansowym Skarbu Państwa, bądź korzystających z jego gwarancji lub pomocy finansowej;

j) przestępstw, popełnionych przez osoby, określone w art. 5 pod lit. e);

k) przestępstw, ujawniających dążenie do rozpowszechniania zasad ustroju komunistycznego lub do ułatwienia wprowadzenia takiego ustroju w Rzeczypospolitej Polskiej.

Amnestja nie dotyczy również kar dyscyplinarnych za przewinienia służbowe z wyjątkiem kary nagany; nie dotyczy też kar za przewinienia porządkowe i dyscyplinarne osób wojskowych, przewidzianych w przepisach wojskowych.

Art. 10. W razie zbiegu przestępstwa, ulegającego amnestji, z przestępstwem, nie ulegającem amnestji, lub ulegającem amnestji w mniejszym stopniu, kara orzeczona z uwzględnieniem zbiegu, względnie kara łączna, będzie złagodzona według słusznego uznania sędziego; przepis niniejszy nie wyklucza umorzenia, w myśl postanowienia niniejszej ustawy, postępowania sądowego, toczącego się odnośnie do poszczególnych zbiegających się przestępstw.

Art. 11. W wypadkach, objętych art. 3, 4, 6, tudzież art. 8 punkt 1 pod lit. b), c), d), e) oraz i), a nie wyłączonych z pod amnestji (art. 5, 6 ust. 2, 3, 4 art. 9), niezdolność, będąca skutkiem karno-sądowego skazania, uzasadniona jakiemikolwiek przepisami, lub kary dodatkowe na czci ustają z chwilą odcierpienia kary. Jeśli zaś według postanowień niniejszej ustawy karę całkowicie darowano, niezdolność, będąca skutkiem karno-sądowego skazania, nie powstaje.

Art. 12. Jeżeli karę, przewidzianą w artykułach, wymienionych w art.11, w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy w całości już wykonano, niezdolność, będąca skutkiem karno-sądowego skazania, uzasadniona jakiemikolwiek przepisami, lub kary dodatkowe na czci, ustają z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 13. Przepisy art. 11 i 12 nie dotyczą kar dodatkowych na czci, przewidzianych w kodeksie karnym wojskowym, ani też skutków tych kar.

Przepisy art. 11 i 12 nie dotyczą kar dodatkowych i skutków, polegających na utracie prawa do poboru uposażeń, emerytur, rent i innych należności ze Skarbu Państwa i z kas samorządowych.

Art. 14. W wypadkach, w których nie stosuje się art. 7 punkt b) lub c), a nie zachodzą wyłączenia, przewidziane w art. 9, sąd może postępowanie umorzyć lub postępowania nie wdrażać, jeżeli według okoliczności danego wypadku należałoby, niezależnie od kar dodatkowych, wymierzyć za czyn, popełniony przed 3 maja 1928 r., karę pozbawienia wolności w rozmiarze, nie przenoszącym trzech miesięcy, jeżeli zaś czyn popełniono wyłącznie z pobudek politycznych, narodowościowych, religijnych, społecznych lub społeczno-gospodarczych, w rozmiarze, nie przenoszącym jednego roku. W powyższych wypadkach sąd może postępowanie umorzyć lub postępowania nie wdrażać jedynie za zgodą prokuratora, a sąd powiatowy lub pokoju — jedynie za zgodą prokuratora przy sądzie okręgowym.

Art. 15. Umorzenie w myśl niniejszej ustawy toczącego się postępowania będzie z mocy samego prawa uchylone, jeśli osoba, przeciw której toczyło się postępowanie, oświadczy w ciągu dziewięćdziesięciu dni po zawiadomieniu o zastosowaniu amnestji, że domaga się przeprowadzenia tego postępowania.

Art. 16. Przepisy ustawy niniejszej, dotyczące umorzenia kar, prawomocnie orzeczonych, stosują się również do przestępstw, ściganych z oskarżenia prywatnego, na wniosek, z upoważnienia lub na zarządzenie; natomiast do tych przestępstw nie stosują się przepisy, dotyczące umorzenia lub zaniechania postępowania karnego.

Art. 17. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się do osób, które korzystały z ogólnego lub szczególnego aktu łaski, jedynie wówczas i o tyle, o ile poprzedni akt łaski przyznawał im ulgi w mniejszym rozmiarze.

Art. 18. Amnestję stosuje się, choćby karę orzeczono po dniu 3 maja 1928 r., względnie w wypadku, przewidzianym w art. 6, po dniu 3 maja 1928 r.

Amnestję stosuje władza, przed którą toczy się postępowanie, względnie władza, zarządzająca wykonanie wyroku lub orzeczenia, o ile jej nie zastosowano już przy wydaniu wyroku lub orzeczenia.

W sprawach, należących od właściwości sądu okręgowego, wątpliwości, dotyczące zastosowania amnestji, rostrzygać należy na posiedzeniu niejawnem (gospodarczem, dyspozycyjnem) po wysłuchaniu prokuratora; to samo postępowanie stosuje się z urzędu lub na wniosek w razie zbiegu przestępstw (art. 10), tudzież na wniosek prokuratora w wypadkach, przewidzianych w art. 14. Od decyzji można wnieść zażalenie w ciągu trzydziestu dni od jej doręczenia. Zażalenie wnieść należy za pośrednictwem sądu, który wydał decyzję, do sądu w toku instancji przełożonego, który rozstrzyga ostatecznie.

W sprawach, należących do właściwości sądów powiatowych lub pokoju, zażalenie w tym samym terminie wnieść należy przez sąd powiatowy, względnie pokoju, do sądu okręgowego.

Art. 19. W zakresie sądownictwa wojskowego, tudzież w postępowaniu przed władzami administracyjnemi, stosuje się odpowiednio art. 18. W sprawach, należących do władz administracyjnych, zażalenie rozstrzyga ostatecznie władza, bezpośrednio przełożona nad władzą, zarządzającą wykonanie orzeczenia.

Art. 20. Wykonanie niniejszej ustawy poručza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów:
K. Bartel

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister Skarbu:
G. Czechowicz

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

(Dz. U. R. P. z dnia 14 lipca 1928 r. Nr. 70, poz. 641).

Organizacja władz.

258.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Wilnie została zwinięta z dniem 30 kwietnia 1928 r. Ekspozytura Celna w Rakowie, zaś z dniem 12 maja 1928 Urząd Celny II kl w Dokszycach wraz z Ekspozyturą Celną w Dołhinowie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Starzyński*

(Mon. Pol. z dn. 10 lipca 1928 r. Nr. 156).

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach z dniem 1 lipca 1928 została zwinięta Ekspozytura Celna „Kopalnia Cecylja", zaś Ekspozytura Celna „Rodzianków Kopalnia" otrzymała nazwę „Szarlej".

Likwidację Ekspozytury Celnej „Kopalnia Cecylja" poruczono Ekspozyturze Celnej „Szarlej".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Starzynski*

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W wykonaniu polsko-niemieckiej umowy z dnia 27 marca 1926 oraz protokółu z dnia 2 grudnia 1925 nadano Urzędowi Celnemu w Raczkach okręgu Wileńskiej Dyrekcji Ceł prawa urzędu celnego I kl., zaś posterunek Wileńskiej Dyrekcji Ceł prawa urzędu celnego I kl., zaś posterunek celny w Lipówce przemianowano na Ekspozyturę Celną wymienionego urzędu z przyznaniem uprawnień urzędów celnych II kl.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Starzyński*

(Mon. Pol. z dn. 23 lipca 1928 r. Nr. 167).

Opłaty stemplowe.

259.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawoze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

165 *(art. 123)* Jeżeli weksel trasowany, wymieniający obok trasata miejscowość, znajdującą się w Polsce, zastał zagranicą zaopatrzony w podpis wystawcy i następnie przesłany trasatowi, w Polsce zamieszkałemu, do przyjęcia, to trasat jest obowiązany do uiszczenia opłaty stemplowej, zanim podpisze weksel w charakterze akceptanta. Przewidziany w art. 123 u. o. s. termin jednego tygodnia „od dnia otrzymania wekslu przez osobę, obowiązaną do uiszczenia opłaty" w wypadku niniejszym nie ma zastosowania, gdyż trasat — jako niewymieniony w art. 125 u. o. s. nie jest obowiązany do uiszczenia opłaty; staje się obowiązany dopiero z chwilą, gdy weksel podpisał; wtedy bowiem staje się dłużnikiem wekslowym (§ 158 r. w. s.). Ma natomiast w przypadku niniejszym zastosowanie zdanie drugie ustępu drugiego art. 123, w myśl którego opłata ma być uiszczona przed przyjęciem (t. j. przed umieszczeniem na wekslu oświadczenia, przewidzianego w art. 24 prawa wekslowego z dn. 14 listopada 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 100 poz. 926).

Jeżeli weksel trasowany, wymieniający obok nazwiska trasata miejscowość, znajdującą się w Polsce, zaopatrzony zagranicą w podpis wystawcy oraz w jeden lub więcej indosów, został przesłany osobie, w Polsce zamieszkałej, jako indosatarjuszowi, to osoba ta jako posiadacz wekslu (art. 15 prawa wekslowego), a zatem jako obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej w myśl art. 125 u. o. s.— ma uiścić opłatę w ciągu tygodnia od otrzymania wekslu; jeśliby przed upływem tego tygodnia nastąpiło przyjęcie wekslu lub jeśliby indosatarjusz, o którym mowa, przed upływem owego tygodnia zaopatrzył weksel w dalszy indos lub wypełnił indos in blanco lub (nie wypełniając indosu in blanco) wręczył weksel innej osobie, to opłata ma być uiszczona przed dokonaniem którejkolwiek z tych czynności (L. D. V. 6052/6/28).

166. *(Art. 136 i 95)*. Potwierdzenie odbioru, wystawione przez spółkę akcyjną a stwierdzające

odbiór akcyj, złożonych celem uzyskania prawa uczestnictwa w walnem zgromadzeniu spółki (art. 59, ustęp drugi, prawa o spółkach akcyjnych, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 383) lub celem uzyskania praw, określonych w ustępie ostatnim art. 56 powołanego rozporządzenia, podlega w myśl art. 136 (w związku z art. 137, punktem 1) u. o. s., opłacie w wysokości 20 gr., jeżeli wartość złożonych akcyj przewyższa 50 zł.

Takiej samej opłacie podlega pokwitowanie, którem akcjonarjusz potwierdza zwrot akcyj, złożonych w sposób powyższy.

Zaświadczenie, wydane na dowód złożenia akcyj u notarjusza albo w instytucji kredytowej (art. 59, ustęp ostatni powołanego rozporządzenia) podlega, w myśl art. 95 u. o. s. opłacie w wysokości 0.02% od nominalnej wartości złożonych akcyj.

Pokwitowanie, którem spółka akcyjna potwierdza odbiór zaświadczenia, wymienionego w ustępie poprzednim niniejszej wykładni, jak również pokwitowanie, którem akcjonarjusz potwierdza zwrot takiego zaświadczenia, nie podlega opłacie (art. 136 u. o. s. w brzmieniu ustalonem w art. 1, punkcie „c" rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 804) (L. D. V. 4993/6/28).

167. *(Art. 157).* Duplikat świadectwa przemysłowego (art. 39, ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), podlega opłacie w wysokości 1 zł. Prócz opłaty stemplowej nie pobiera się żadnej dalszej opłaty (art. 154, ustęp trzeci, u. o. s.).

Przepis powołanego art. 39, na mocy którego wydanie duplikatu świadectwa przemysłowego następuje „za zwrotem kosztu formularza" został uchylony postanowieniem, zawartem w ustępie ostatnim art. 171 u. o. s.

Podanie o wydanie duplikatu świadectwa przemysłowego podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. na mocy art. 145 u. o. s. (L. D. V. 7178/6/27).

Podatki konsumcyjne.

260.

OKÓLNIK D. VI. L. 6784/2/28

Do wszystkich Izb Skarbowych (Wydział IV).

W załatwieniu podania Związku Fabrykantów Octu z dn. 7 i 10 b. m. oznajmia się, że 1/10 litrowe naczynia są legalizowane przez Urzędy Miar **tylko jako precyzyjne**, wtedy gdy 1/8 litr. mogą być legalizowane jako pojemniki zwyczajne (Dz. Ust. 30/11 1923 Nr. 121, poz. 978), ponadto pojemniki zwyczajne, jako odpowiadające celowi w octowniach, są wystarczające, Ministerstwo Skarbu zezwala na używanie tam zwykłych miar 1/8 litr. zamiast 1/10 litrowych.

Nadmienia się, iż wobec tego że Urzędy Miar legalizują pojemniki zwyczajne tylko przez ocechowanie, a świadectwa dołącza się tylko do pojemników precyzyjnych, żądanie więc świadectw legalizacyjnych wtedy, gdy pojemniki zostały przez Urzędy Miar ocechowane, jest zbyteczne.

Warszawa, dnia 14 lipca 1928 roku.

(—) Grabowski

Zastępca Dyrektora Departamentu.

261.

OKÓLNIK L. D. VI. 6991/2/28.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkie) i Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Zauważono, że przedsiębiorcy sprzedaży wódek z wyszynkiem w celu obejścia stawek podatku obrotowego wchodzą w porozumienie z przedsiębiorcami sprzedaży detalicznej bez wyszynku, opłacających niższą stopę podatku obrotowego i biorą wódkę monopolową na ich imię. W tych wypadkach dokumenta rachunkowe i przewozowe opiewają na imię detalisty bez wyszynku, gdy w rzeczywistości towar przeznacza się dla zakładu z wyszynkiem.

Poleca się zwrócić uwagę podległych urzędników Kontroli Skarbowej na te praktyki, detalistów zaś uprzedzić, że przedsiębiorcy dopuszczający się takiej zmowy na szkodę skarbu, niezależnie od odpowiedzialności karnej będą pozbawieni uprawnienia na sprzedaż wyrobów alkoholowych.

Warszawa, dnia 16 lipca 1928 r.

Zastępca Dyrektora Departamentu:

(—) *W. Grabowski.*

Przepisy celne.

262.

OKÓLNIK L. D. IV. 811/3/28.

z dnia 21 lipca 1928 r.

w sprawie leczniczych wód mineralnych, naturalnych.

Do Wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ze zniżonej stawki zł. 7.80 od 100 kg., w myśl uwagi do pkt. 2 taryfy celnej, mogą korzystać następujące wody mineralne:

I. Na podstawie specjalnego wykazu, ustalonego w myśl uwagi do poz. 32 tar. celn: (Dz. U. R. P. Nr. 43/1920 poz 259)

1) *Karlovy Vary.* (Karlsbad),
Vridlo (Sprudel),
Mlynsky pramen (Mühlbrunn),
Zamecky pramen (Schlossbrunn),
Trzni pramen (Marktbrunn),
Skalni pramen (Felsenquelle),
Sadovy pramen (Parkbrunn),

2) *Marianske Lazne:* (Marienbad):
Mariansko-lazenske mineralni prameny (Marienbad Mineralquellen),
Zridla s Glauberovou soli Krizova a Ferdinanduv pramen (Glaubersalzquellen, Kreuzbrunn und Ferdinadsbrunnen),
Alkalicko-salinicka kyselka Lesni pramen (Alkalisch-selinischer Säuerling Waldquelle),
Zemita kyselka Rudolfka (Erdiger Säuerling Rudolfsquelle),
Zelezita kyselka Ambrozka (Eisensäuerling Ambrosiums-brunne),
Stolni voda Excelsior (Tafelwasser Excelsiorquelle),

3) *Kisingen,*
4) *Apenta,*
5) *Franz Joseph,*
6) *Hunjady,*
7) *Levico,*
8) *Centrexeville,*
9) *Vichy,*
10) *Vittei.*

II. Na zasadzie konwencji handlowej polsko-czeskosłowackiej, pod warunkiem zaopatrzenia każdej przesyłki w należycie wystawione i wizowane świadectwa pochodzenia: (Dz. U. R. P. Nr. 111 1926 poz. 644).

11) *Saratica:* Saratica horka voda,
12) *Luhacovice:*
Luhacovska Vincentka,
Luhacovska Aloiska,
Luhacovska Janovka,
Alkalicko muriaticke kyselky,
13) *Podebrady:*
„Podebradka", minieralni voda alkalicko-ziemito-zelezita,
Podebradska kyselka,
Podebradska mineralni voda
Podebradska mineralka lub
„Podebradska" stolni a leciva voda,
14) *Bilina: Bilinska (alkalicka) kyselka.*

Dyrektor Departamentu
(—) Dr. Rasiński

263.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU.

z dnia 13 czerwca 1928 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. Podwyższa się do „100 złotych" kwotę cła „60 złotych", do której wysokości urzędy celne II klasy mogą odprawiać towary w ruchu pogranicznym, a która wymieniona jest w § 13 p. b) rozporządzenia o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 68, poz 662) oraz w załączniku I do § 2 tegoż rozporządzenia o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 130, poz. 937).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
G. Czechowicz

(Dz. U. R. P. z dnia 14 lipca 1928 r. Nr. 70, poz. 642).

264.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU.

z dnia 30 maja 1928 r.

w sprawie odprawy celnej towarów wywożonych zagranicę kolejami.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Przesyłki wagonowe, wywożone zagranicę, kolejami z wolnego obrotu, z wyjątkiem przesyłek wymienionych w § 2, mogą być odprawiane na zasadzie ustnego zgłoszenia kolejowych ajencji celnych, o ile zawierają towary jednolite.

§ 2. Przesyłki drobnicowe, przesyłki wagonowe, zawierające towary różnorodne, przesyłki

podlegające cłu wywozowemu, oraz przesyłki, których wywóz wymaga osobnego potwierdzenia (np. przesyłki podlegające odprawie warunkowej i t. p.), winny być zgłoszone do odprawy wywozowej pisemnie.

§ 3. Przy ustnem zgłoszeniu przesyłek wymienionych w § 1 kolejowa ajencja celna winna przedstawić urzędowi celnemu dla kontroli w trzech egzemplarzach szczegółowy wykaz wagonów zgłoszonych ustnie, według wzoru Nr. 1.

§ 4. O ile zgłoszona ustnie przesyłka wagonowa wymaga osobnej szczegółowej rewizji, urząd celny może wykreślić taki wagon z wykazu i zażądać od kolejowej ajencji pisemnego zgłoszenia przesyłki.

§ 5. W wypadkach, gdy zgłoszone ustnie przesyłki z powodu technicznych braków wagonów nie mogłyby odejść zagranicę tym pociągiem, na który sporządzono wykaz, należy takie przesyłki wykreślić z tego wykazu i wpisać je ponownie do wykazu odnoszącego się do tego pociągu, którym wymienione przesyłki mają odejść zagranicę.

§ 6. Przypadające opłaty manipulacyjne, pobierane w myśl art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r., oblicza urząd celny w wykazie oddzielnie dla każdej przesyłki i sumuje je. Na dowód wpłaty tych należności kolejowa ajencja celna otrzymuje od urzędu celnego odpowiednio potwierdzony jeden egzemplarz wykazu.

Jeżeli zgłoszone ustnie towary wolne są od opłaty manipulacyjnej, urząd celny wydaje kolejowej ajencji celnej i w tym wypadku potwierdzony jeden egzemplarz wykazu.

§ 7. Eksporterzy chcący otrzymać zaświadczenie wywozu zagranicę towarów wymienionych w § 1 celem udowodnienia eksportu, powinni dołączyć do kolejowych dokumentów przewozowych w sposób trwały wypełnioną kartę (deklarację wywozową) według dołączonego wzoru Nr. 2 na każdy oddzielny wagon i fakt dołączenia karty odnotować w kolejowym liście przewozowym. Kolejowa ajencja celna stwierdzi zgodność kart z kolejowemi dokumentami przewozowemi, datownikiem i podpisem i przedstawi je urzędowi celnemu przy odprawie celnej, który po sprawdzeniu zgodności dat zawartych w kartach potwierdzi na nich występ towarów zagranicę podpisem i wyciśnięciem pieczęci urzędowej.

Potwierdzone w ten sposób karty urząd celny zwraca ajencji celnej za pokwitowaniem na wykazie, a ta odeśle je nadawcom przesyłek. Gdyby wagon przed występem zagranicę został przeładowany, ajencja celna oznaczy w karcie właściwy numer wagonu z dopiskiem „przeładowany".

Wrazie zagubienia w drodze karty, kolejowa ajencja celna sporządza kartę zastępczą według wzoru Nr. 2.

§ 8. Potwierdzenie wywozu przesyłki zagranicę może być wydane eksporterom tylko jeden raz. Urzędy celne winny baczyć, aby nie zaszły wypadki powtórnego potwierdzenia wywozu zagranicę jednych i tych samych przesyłek.

Wymienione deklaracje wywozowe oraz potwierdzenie występu nie podlegają opłacie stemplowej (art. 142 p. 7 oraz art. 160 p. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych).

§ 9. Szczegóły wykonania niniejszego rozporządzenia ustalą, w zależności od miejscowych warunków, Dyrekcje Ceł w porozumieniu z Dyrekcjami Kolei.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim". Jednocześnie traci moc rozporządznie Ministra Skarbu z dnia 21 lipca 1926 r. w sprawie wywozowej odprawy węgla kamiennego, brykietów i koksu („Monitor Polski" Nr. 166, poz. 488 z 1926 r.).

Eksporterzy węgla kamiennego, brykietów i koksu mogą dołączać do kolejowych listów przewozowych potwierdzenia wywozu na drukach według wzoru dołączonego do rozporządzenia z dnia 21 lipca 1926 r. aż do wyczerpania posiadanych zapasów tych druków, jednak nie dłużej jak do 31 grudnia 1928 r.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Monit. Pol. z dn. 8 czerwca 1928 r. Nr. 130, poz. 217).

Ajencja Celna P. K. P.

w ....

Dnia ....

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu
z dnia 30 maja 1928 r. (poz. 217).

Wzór Nr. 1.

Przyjęto dnia .... Do rewizji ....

(Podpis Naczelnika U. C. i data)

Poz. rejestru wywozu .... Poz. rejestru opł. celn. ....

Wykaz przesyłek wagonowych zgłoszonych ustnie do wywozu zagranicę.

Nr. porz.	Numery i cechy wagonów	Cechy i numery przesyłki, ilość colli i rodzaj opakowania	NAZWA TOWARU	Waga surowa w klg.	Wartość przesyłki	Nadawca przesyłki	Opłaty manipulacyjne		UWAGI o wydanych potwierdzeniach wywozu i inne
							zł.	gr.	

Podpis deklaranta i pieczęć
Ajencji Celnej P. K. P.

Data dokonanej odprawy.
Podpis urzędnika rewid.
Pieczęć urzędu celnego.

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1928 r. (poz. 217).

Wzór Nr. 2.

DEKLARACJA WYWOZOWA

celem stwierdzenia warunków uwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu z tytułu eksportu (art. 3 punkt 15 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym).

Nadawca . . . .
. . . .
Numer i cechy wagonu . . . . . .
Cechy i numery przesyłki, ilość colli i rodzaj opakowania . . . .
. . . .
. . . .
Rodzaj towaru . . . . . .
. . . .
. . . .
Waga w klg. (słownie) . . . . . .
Wartość przesyłki w zł . . . . . .
Stacja nadania . . . . . .
Stacja przeznaczenia . . . . . .
Data nadania . . . .

Pieczęć firmy:

Stwierdzam zgodność z dokumentami przewozowemi.

Datownik kolejowej ajencji celnej i podpis urzędnika.

Urząd celny potwierdza, że wymieniony wyżej towar wystąpił zagranicę dn. . . . . .
. . . .

Podpis urzędnika i pieczęć urzędowa.

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

265.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1928 r.

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1925 r. o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych i zaliczeniu ich do grup uposażenia.

Na podstawie art. 92 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) i art. 19 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1925 r. o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych i zaliczenia ich do grup uposażenia (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 847) w punkcie 4 ustępu drugiego w miejsce kropki wstawia się przecinek oraz dodaje zdanie następujące:

„przyczem ci z nich, którzy ukończyli 25 lat służby, otrzymają w grupie XIII szczebel b, ci zaś, którzy ukończyli 30 lat służby, szczebel c."

W § 6 ust. 2 po wyrazie „otrzymują" dodaje się wyrazy „poza wypadkami, przewidzianemi w § 5 p. 4".

W § 6 ust. 3 w miejsce wyrazów „szczebla, a nowej grupy" wstawia się wyrazy: „należnego im w myśl powyższych postanowień".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1928 r., z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1926 r., nie daje jednak prawa do różnicy uposażenia za czas od dnia 1 stycznia 1926 r. do dnia 30 czerwca 1928 r.

Prezes Rady Ministrów: w z.
(—) *K. Bartel*

(Dz. U. R. P. z dnia 28 czerwca 1928 r. Nr. 65, poz. 594).

Drukarnia Państwowa. Miodowa 22. Nr. 42193. 25.VII. 1928 r. 7500.